
E timpul să plecăm, Socrates

să ne-ntoarcem potcoavele
să se prefacă alții cum că trăiesc
dar nimănui nu-i e clar
cine se duce spre cel mai bine.
Ajuns-a repede apusul lui Quasimodo
rapid vom dispărea din privirea păduchilor
dar la ultimul dans în beznă –
lacrima pocăită
ce nu l-am putut percepe
amurgul din Dachau
și multe altele niciodată trăite
și multe altele niciodată încheiate,
a regretelor niciodată venite
a crimelor niciodată spovedite
și vaietul surd
a unui pumn de oameni scumpi
supraviețuitori prin pământ.

Se găsește mereu

cineva care plânge
sub triunghiul
tiranului
se găsește mereu
cine să se aprindă de pofte

În toiul orgiei
- călăul
care simte
la fel
și de la lacrima
și de la orgasm

Și eu
Care în sfârșit
mă duc să(-mi) adun oasele
în vizuina păcatului.

Salvează-mă, Doamne, de obsesia privirii

pironită pe cutia poștală
căsuță a plânsetului veștilor
învelite în qefin.
Salvează-mă, Doamne, de gâfâitul pasului telegramei
trimisă de îndepărtatul cimitir.

Vă duc la spânzurătoare, dar voi rămâneți inerți

lovesc cu fulgere, dar voi sunteți orbi
eu urlu, urlu, urlu, dar vă lipsesc urechile
ard și focul vă ajunge aproape de ochi
dar voi, bucăți de marmură, continuați să observați
meteoriții
să vă căutați dușmanul pe alte planete
și până ce flacăra nu v-a plesnit retina
ca nebunii îi tot cântați propriei distrugerii.

Mama mea se simțea înfricoșător de rău

am aflat-o de la un călător, cu 6 luni mai târziu
unchiul se mutase la cer
am putut afla după un an de la un șofer
poarta casei mele se spărsese
cine mă spiona acum e președinte
le-am aflat după doi ani
de la un ziar reciclat.
Patria mea se dizolva
m-au anunțat televiziunile altora
halucinațiile mele-și pierduseră otrava
cele rămase înghețaseră.
dar oglinda era spartă
și cu sufletul satisfăcut nu-mi puteam număra ridurile.